

SYMBOLISTICKÝ MANIFEST – JEAN MORÉAS

Jako u všech umění, i literatura se vyvíjí: cyklický vývoj s přesně určenými výnosy, který se stává komplikovanějším různými modifikacemi přinesenými krokem času a zmatením kruhů. Bylo by zbytečné připomínat, že každá nová progresivní fáze umění přesně odpovídá senilní degeneraci, na nevyhnutelném konci bezprostředně předcházející školy. Dva příklady budou stačit: Ronsard triumfuje nad impotencí posledních impresionistů Marota, romantismus rozvíjí svou královskou vlajku na klasických troskách, které špatně udržují Casimir Delavigne a Steven de Jouy. Je to proto, že každá demonstrace umění nevyhnutelně uspěje v ochuzení, v tom, že se vyčerpá; pak z kopie v kopii, simulace v simulaci, co bylo plné mízy a čerstvosti, vyschne a scvrkne; Co bylo nové a nevyžádané, se stává banálním a všedním.

A tak romantismus, který rozezněl všechny bouřlivé varovné zvony povstání, měl své dny slávy a boje, ztratil svou sílu a přízeň, vzdal se své hrdinské smělosti, stal se uspořádaným a utajovaným, skeptickým a plným zdravého rozumu; v čestných a podlých pokusech parnasských romantismus doufal ve falešné oživení, ale nakonec takový panovník musel upadnout do senilního rozkladu a nakonec mohl být sesazen jen pro naturalismus, v němž bylo možné vážně přiznat pouze hodnotu protestu, legitimního, ale špatně doporučeného, proti nevýraznosti některých romanopisců, kteří byli tehdy v módě.

Člověk čekal na nový projev umění, proto nutný, nevyhnutelný. Tento projev, dlouho zadumaný, se právě vylíhl. A každý bezvýznamný praktický vtíp veselého tisku, všechny obavy vážných kritiků, každá špatná nálada překvapené veřejnosti v její ovčí nedbalosti způsobují každým dnem jen tento skutečný vývoj francouzským písmem, tento vývoj, který netrpěliví soudci zaznamenali jako neuvěřitelnou antinomii dekadentní. Dekadentní literatura je však především tvrdá, strnulá, bojácná a servilní: například všechny Voltairovy tragédie jsou poznamenány těmito znaky dekadence. A za co lze tyto výtky tvrdit ve vztahu k nové škole? Zneužívání okázalosti, podivnost metafory, nový slovník nebo harmonie jdou ruku v ruce s barvami a liniemi: charakteristika každého oživení.

Jméno symbolismus jsme již nabídli jako jediné, které je schopno rozumně naznačit skutečné tendence tvůrčí mysli v umění. Tento název může být podporován.

Na začátku tohoto článku bylo řečeno, že vývoj umění nabízí cyklické extrémně komplikované rozdíly: například pro sledování přesného původu nové školy bychom se měli vrátit k některým básním Alfreda de Vigny a dále k Shakespeareovi, dokonce mystickému, ještě dále. Tyto otázky by vyžadovaly svazek recenzí, říkajíc, že Charles Baudelaire proto musí být považován za skutečného předchůdce současného hnutí, pan Stéphane Mallarmé rozděljuje smysl pro tajemství a nevýslovný pan Paul Verlaine zlomil svou čest v krutých překážkách poezii, které před ním obměkčily prestižní prsty pana Theodora de Banville. Nejvyšší očarování však ještě není dovršeno: vytrvalá a žárlivá práce zve nově přichozí.

Nepřítel vzdělání, deklamace, špatných pocitů, objektivního popisu, symbolistické poezie se snaží obléknout Ideu do citlivé formy, která by však nebyla jejím jediným účelem, ale navíc by sice sloužila k vyjádření Ideje o sobě, ale zůstala subjektivní. Ideji by zase nemělo být dovoleno, aby byla viděna zbavena přepychového salonu exteranózních analogií; protože podstatný charakter symbolického umění spočívá v tom, že se nikdy nepřiblížíme

koncentrovanému jádru Ideje jako takové. Takže v tomto umění, obrazy přírody, činy lidských bytostí, všechny konkrétní jevy by samy nevěděly, jak se projevit; Ty jsou prezentovány jako citlivé zdání určené k tomu, aby reprezentovaly jejich esoterickou spřízněnost s prapůvodními Idejemi.

Obvinění z obskurnosti, které bylo učiněno ohledně takové estetiky čtenáři s rozbitými holemi, není překvapující. Ale co si o tom myslíme? Pýthijské ódy Pindarovy, Shakespearův Hamlet, Dantova Vita Nuova, Goethův Faust, pokušení svatého Antoina z Flauberta, nebyly také zatíženy dvojznačností?

Pro přesný překlad jeho syntézy je nutné, aby symbolismus získal archetypální a komplexní styl; neznečištěných termínů, období, která se střídají s obdobími zvlněných lapsů, významných pleonasmů, tajemných elips, vynikající anakoluthie, jakéhokoli odvážného a mnohotvárného přebytku; konečně dobrý jazyk – zavedený a aktualizovaný –, dobrý, bujný a energický francouzský jazyk z doby před Vaugelasem a Boileau-Despréauxem, jazyk Françoise Rabelaise a Philippa de Commines, Villona, Ruteboeufa a mnoha dalších svobodných spisovatelů, kteří vrhali svůj ostrý jazyk stejným způsobem, jako Thrácké Toxotes vrhali své záludné šípy.

Rytmus: ožila antická metrika; chaos naučeně uspořádaný; rým illucescente a bitý jako spona ze zlata a bronzu, na rýmy nesrozumitelné plynulosti; Alexandrin s čtým a mobilním zastavením; Práce prvních jistých čísel – sedm, devět, jedenácti, třinácti – je odvážná v různých rytmických kombinacích, jejichž jsou cenou.

Jean Moréas (1886) - přeložil C. Liszt